

## HỒI THỨ HAI MƯỜI SÁU

# UỐNG RƯỢU ĐỘC, THIÊN THANH UỐNG MẠNG

Lục Tiểu Phụng lẩm nhẩm gật đầu.

Sơn Tây Nhạn hỏi:

-Công tử có nắm chắc không ?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp:

-Chúng ta là chỗ bạn hữu. Tại hạ biết các vị có mối liên quan với y, nếu chẳng nắm chắc phần nào thì tại hạ đến kiểm các vị làm chi ?

Sơn Tây Nhạn đột nhiên nắm hai tay lại đấm xuống bàn một cái thật mạnh, lớn tiếng:

-Nếu Hoắc Thiên Thanh thực sự đã làm việc này thì bất luận ta có mối liên quan gì với hắn cũng quyết cắt đứt từ đây.

Phàn đại tiên sinh lạnh lùng nói:

-Nhưng Phàn mỗ không tin y đã làm việc này.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Chính tại hạ cũng không dám tin như vậy, nhưng ngoài y, chẳng tìm ra được người thứ hai nào khác.

Phàn đại tiên sinh “ồ” lên một tiếng.

-Chỉ có y là kiểm chế được bọn Chu Đình ba người trong khoảnh khắc.

Phàn đại tiên sinh cười lạt nói:

-Nếu chỉ căn cứ vào một điểm này thì chưa đủ.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Chỉ có y là biết được những điều bí mật ở Kim Bằng Vương Triều, vì y là người rất thân tín của Diêm Thiết San.

Phàn đại tiên sinh nói:

-Thế cũng chưa đủ.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Chỉ có y được lợi trong vụ này. Diêm Thiết San buông ra thì Châu quang bảo khí các là của y.

Diêm Thiết San và Hoắc Hưu đều là lão quang côn. Người ta ngỡ lão nguyên là một tên thái giám chẳng phải không có lý.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Kể về thân thế và võ công y, nếu chẳng có chuyện mưu đồ, thì sao y chịu làm tổng quản cho hạng người như Diêm Thiết San ?

Phàn đại tiên sinh không thể phủ nhận điểm này.

Lục Tiểu Phụng nói tiếp:

-Trên chốn giang hồ dĩ nhiên chẳng một ngờ tới Thanh Y đệ nhất lâu lại ở trong Châu quang bảo khí các.

Sơn Tây Nhạn động dung hỏi:

-Thanh Y đệ nhất lâu ở trong Châu quang bảo khí các ư ?

Lục Tiểu Phụng gật đầu đáp:

-Hiển nhiên Độc Cô Nhất Hạc vì được tin này mà lần mò tới. Hoắc Thiên Thanh cũng mượn nó để tiêu hao nội lực của lão, khiến lão chết dưới kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết.

Từ nãy giờ Hoa Mãn Lâu vẫn ngồi yên một bên, bây giờ không nhin được cũng lên tiếng:

-Tôn Tú Thanh và Thạch Tú Vân cũng vì sắp tiết lộ điều bí mật bị Thượng Quan Phi Yến giết đi để bịt miệng.

Sơn Tây Nhạn hỏi:

-Bọn thị 9 đã biết chuyện bó mật này mà sao Mã Tú Chân và Diệp Tú Châu lại không hay ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Bọn chúng cũng biết cả.

Sơn Tây Nhạn hỏi:

-Thế thì tại sao hai ả lại còn sống ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Diệp Tú Châu còn sống vì thị cũng như Thượng Quan Phi Yến đã có tình yêu với chàng thiếu niên anh tuấn, võ công cao cường là Hoắc Thiên Thanh.

Sơn Tây Nhạn hỏi:

-Còn Mã Tú Chân thì sao ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Nếu tại hạ đoán không trật thì y cũng chết về tay Hoắc Thiên Thanh rồi, còn có thể chính Diệp Tú Châu đã hạ sát thị.

Sơn Tây Nhạn hỏi:

-Vì y muốn đánh lạc hướng công tử mà nói ra tòa tiểu lâu đó ở sau núi để công tử đi kiếm Hoắc Hưu phải không ?

Lục Tiểu Phụng gật đầu đáp:

-Bất luận tại hạ chết ở trong tòa tiểu lâu đó, hay Hoắc Hưu chết về tay tại hạ, vụ này cũng êm xuôi và từ đây y có thể ngủ kỹ không lo gì nữa.

Sơn Tây Nhạn nói:

-Nhưng y không nghĩ tới chỗ giữa công tử và lão già cô độc kia lại là bằng hữu.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Vì y muốn biết kết quả vụ này mới sai Diệp Tú Châu chờ ở ngoài để nghe tin tức.

Sơn Tây Nhạn hỏi:

-Chỉ có một mình y là biết các vị muốn đi kiếm Hoắc Hưu phải không ?

Lục Tiểu Phụng gật đầu đáp:

-Nhưng Diệp Tú Châu lại nói lầm một câu.

Sơn Tây Nhạn hỏi:

-Thị nói lầm câu gì ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Thị bảo ở lại đây vì thị vừa mới đem thi thể Độc Cô Nhất Hạc và Thạch Tú Vân đi mai táng.

Sơn Tây Nhạn chau mày hỏi:

-Độc Cô Nhất Hạc là chương môn một phái, sao lại chôn táng một cách cẩu thả như vậy ?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp:

-Diệp Tú Châu nguyên là một cô gái hiền lương, không biết nói dối bằng cách nào.

Sơn Tây Nhạn thở dài rồi nhăn nhó cười nói:

-Muốn nói dối ở trước mặt một người như công tử thật không phải một chuyện dễ.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Nhưng tại hạ đã nói trước mặt thị câu chuyện bí mật về sáu ngón chân rồi thị lập tức cáo tố với Hoắc Thiên Thanh. Châu quang bảo khí các cách tòa tửu lâu của Hoắc Hưu rất gần.

Sơn Tây Nhạn hỏi:

-Vì vậy mà Hoắc Thiên Thanh được tin tức mau chóng của thị hay sao ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Đúng thế.

Sơn Tây Nhạn hỏi:

-Công tử vì vô tình hay cố ý tiết lộ chuyện bí mật này với thị ?

Lục Tiểu Phụng không trả lời thẳng vào câu hỏi, vừa cười vừa nói:

-Lúc ấy tại hạ chỉ nhận thấy thị không nên xuất hiện ở đó và hơi lấy làm kỳ mà thôi.

Sơn Tây Nhạn nhìn chàng thở dài gượng cười nói:

-Không nên kêu công tử bằng Tiểu Phụng vì công tử vốn là một con tiểu hồ ly.

Lục Tiểu Phụng cũng cười đáp:

-Nhưng tại hạ rất khâm phục Hoắc Thiên Thanh. Y suy nghĩ rất chu đáo mà là người cực kỳ trầm tĩnh. Nếu ví dụ này như một thế cờ thì đối phương đi nước nào cũng ở trong sự tiên liệu của y.

Sơn Tây Nhạn nói:

-Có điều đáng tiếc là y đã đi lầm lẫn, nước cờ tối hậu.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Chẳng người nào tránh được những sự lầm lẫn, y cũng chỉ là một người.

Phàn đại tiên sinh đột nhiên cười lạt nói:

-Thực ra nếu y không đi nước cờ tối hậu đó thì công tử chưa chắc kiếm thấy y.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Ít ra lúc đó tại hạ không thể xác định.

Phàn đại tiên sinh hỏi:

-Bây giờ thì sao ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Hiện giờ tại hạ cũng chưa nắm vững cả mười phần, có chăng chỉ được chín phần mà thôi.

Phàn đại tiên sinh hỏi:

-Tại sao công tử lại đến kiếm bọn ta ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-các vị là bằng hữu của tại hạ. Tại hạ đã hứa lời cùng các vị tuyệt đối không giao thủ với y.

Phàn đại tiên sinh hỏi:

-Bây giờ bọn ta không phải là bằng hữu nữa thì sao ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Chúng ta vẫn là bằng hữu nên tại hạ mới đến.

Phàn đại tiên sinh hỏi:

-Công tử đến để thu hồi lời nói của mình chăng ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Bất luận ai hành động lầm lỡ đều phải chịu hậu quả tương đương. Hoắc Thiên Thanh cũng vậy.

Phản đại tiên sinh hỏi:

-Chẳng lẽ công tử lại muốn yêu cầu chúng ta giúp công tử đi giết y ?

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười đáp:

-Tại hạ chỉ xin các vị chuyển lời đến y là sáng mai lúc mặt trời mọc, tại hạ chờ y ở chùa Thanh Phong.

Phản đại tiên sinh nói:

-Hay lắm !

Lão đứng phắt dậy, trợn cặp mắt sắc như đao nhìn Lục Tiểu Phụng hô:

-Xin mời !

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Mời chuyện gì ?

Phản đại tiên sinh đáp:

-Mời công tử động thủ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Chẳng lẽ tiên sinh không tin lời tại hạ ?

Phản đại tiên sinh đáp:

-Ta chỉ biết Hoắc Thiên Thanh là chưởng môn và Phản Thiên Nghi này là đệ tử Thiên Cầm môn.

Lục Tiểu Phụng ngập ngừng hỏi:

-Vì thế mà tiên sinh ...

Phản đại tiên sinh ngắt lời:

-Vì thế mà Phản Thiên Nghi còn sống thì quyết chẳng để ai đối phó với Hoắc Thiên Thanh.

Sơn Tây Nhạn chau mày hỏi:

-Ông bạn đã nghe câu “Đại nghĩa diệt thân” bao giờ chưa ?

Phản đại tiên sinh lạnh lùng đáp:

-Nghe thì nghe rồi nhưng lại quên đi.

Giản nhị tiên sinh cũng từ từ đứng lên nói:

-Bọn tại hạ vốn là hạng người chẳng biết trọng khinh, không phân hắc bạch.

Tên tiểu bản bán bao tử đột nhiên lớn tiếng la:

-Hạng người này nên chết đi !

Giản nhị tiên sinh đáp:

-Đúng thế ! Nên chết lắm !

Tên tiểu bản bán bao tử nói:

-Đáng tiếc Bao Ô Nha cũng là hạng người này.

Giả nhĩ tiên sinh đáp:

-Thế thì ông bạn cũng nên chết.

Bao Ô Nha nói:

-Chẳng những nên chết mà bây giờ chết rồi mới phải.

Đột nhiên nhún nhảy lên đâm đầu vào tường, nhưng không đập vào tường mà lại đụng vào ngực Lục Tiểu Phụng vì đột nhiên chàng xô ra ngăn chặn trước mặt hắn.

Bao Ô Nha trần mình trên không gian móc chân vào xà nhà lộn đầu cho rớt xuống phiến đá.

Nhưng đầu hắn chưa đụng đá thì một bàn tay nâng sau lưng rồi để chân xuống đất đứng đối diện một người.

Người này như cây ngọc trước gió, sắc mặt lợt lạt. Chính là Hoắc Thiên Thanh ! ...

Quần hùng đều sững sốt. Cả Lục Tiểu Phụng cũng ngẩn mặt ra.

Chẳng ai ngờ Hoắc Thiên Thanh lại xuất hiện ở nơi đây vào lúc này, cùng không ai nghĩ đến chuyện y dám tới đây.

Hoắc Thiên Thanh tuy sắc mặt lợt lạt nhưng thái độ vẫn bình tĩnh.

Bao Ô Nha nắm chặt hai tay run lên hỏi:

-Tại sao chưởng môn ... không để cho thuộc hạ chết ?

Hoắc Thiên Thanh hỏi lại:

-Người có nên chết không ?

Bao Ô Nha nghiêng răng đáp:

-Thuộc hạ nên chết lắm.

Hoắc Thiên Thanh lạnh lùng hỏi:

-Các vị nên chết cả, chẳng lẽ toàn thể Thiên Cầm môn đều phải chết hết hay sao ?

Bao Ô Nha đứng ngẩn người ra.

Hoắc Thiên Thanh nói:

-Thiên Cầm môn truyền thụ võ công cho các vị chẳng phải để các vị tự tìm lấy cái chết.

Bao Ô Nha ngáp ngừng:

-Nhưng chưởng môn ...

Hoắc Thiên Thanh cười lạt hỏi:

-Ta có liên quan gì với các vị ? Nếu vì việc khác thì các vị có chết hết ta cũng không nhìn tới.

Bao Ô Nha nói:

-Nhưng hiện giờ chưởng môn ...

Hoắc Thiên Thanh ngắt lời:

-Hiện giờ ta không muốn các vị vì ta mà chết, nếu để tiếng đồn một tên bán bao tử tự tận vì Hoắc Thiên Thanh thì ta há chẳng phải là tội nhân ư ?

Đột nhiên lão rút tấm bài tre ở trong bọc ra bẻ gãy làm hai, lạnh lùng tuyên bố:

-Hoắc Thiên Thanh này có tiền có thế, không muốn làm cái chưởng môn khốn cùng nữa. Từ nay ta không còn liên quan gì với Thiên Cầm môn. Nếu ai bảo ta là Thiên Cầm môn hạ thì ta cắt lưỡi chặt chân người đó đi.

Bao Ô Nha đắm đắm nhìn y, đột nhiên vành mắt đỏ hoe nằm phục xuống đất lớn tiếng khóc rống.

Sơn Tây Nhạn cũng đỏ mắt lên rồi đột nhiên cười rộ nói:

-Hay lắm ! Hoắc Thiên Thanh ! Người đáng là người họ Hoắc, không làm nhục đến chữ Hoắc !

Hoắc Thiên Thanh không ngó mọi người nữa, quay lại nhìn Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng cũng ngưng thần nhìn y.

Hai người đứng đối diện nhìn nhau chòng chọc hồi lâu. Bỗng Lục Tiểu Phụng thở dài hỏi:

-Tại sao lại là các hạ ? Tại sao lại đứng là các hạ ?

Hoắc Thiên Thanh lạnh lùng đáp:

-Công việc của chúng ta người vĩnh viễn không bao giờ biết rõ được.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Tại hạ biết các hạ quyết chí muốn làm nên việc động trời, nhưng việc này...

Hoắc Thiên Thanh lớn tiếng ngắt lời:

-Công việc trọng đại này ngoài Hoắc Thiên Thanh không ai làm nổi.

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười đáp:

-Đúng là không có ai nữa.

Hoắc Thiên Thanh lại nói:

-Ngoài người ra, cũng không một người nào khác phá hoại được đại sự của ta.

Y ngửa mặt lên trời thở dài nói tiếp:

-Trên cõi đã có Hoắc Thiên Thanh thì không nên có Lục Tiểu Phụng. Lục Tiểu Phụng ngập ngừng:

-Vì thế ...

Hoắc Thiên Thanh ngắt lời:

-Vì thế giữa hai ta phải có một người chết. Không hiểu ta chết hay là người chết ?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp:

-Phải chờ đến lúc mặt trời mọc sáng mai mới biết được.

Hoắc Thiên Thanh cười lạt hỏi:

-Sáng nào mặt trời cũng mọc. Sao không đổi cuộc ước hẹn sáng mai làm sáng nay ?

Đột nhiên y phất tay áo một cái, người đã vọt ra ngoài cửa. Chỉ nghe thanh âm lạnh lùng từ đằng xa vọng lại.

-Bữa nay ta chờ người ở ngoài chùa Thanh Phong vào lúc huỳnh hôn.

Trời đã huỳnh hôn. Chùa Thanh Phong trên núi Thanh Sơn che khuất ánh tà dương.

Trời không mù, những đám mây trắng lảng vảng coi chẳng khác một làn mù.

Cơn gió nhẹ thổi qua. Giữa đám sương từng nổi lên những tiếng quạ kinh hồn. Chút ánh tà dương phía trời tây cũng lạt dần. Bức màn đêm từ từ buông xuống vùng đại địa.

Lục Tiểu Phụng ngắm chiều trời bằng lảng giữa vùng núi nón. Tâm tình càng trầm trọng hơn cả chiều trời vào lúc chạng vạng.

Hoa Mãn Lâu lộ vẻ nóng nảy thở dài nói:

-Hoắc Thiên Thanh lúc này vẫn chưa tới.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Thế nào y cũng tới.

Hoa Mãn Lâu lại nói:

-Tiểu đệ nghĩ không ra con người như y tại sao lại làm nên vụ này ?

Lục Tiểu Phụng buồn rầu đáp:

-Nhưng y lại cứ làm.

Hoa Mãn Lâu nói:

-Có khi vì kiêu ngạo quá chừng, chẳng những muốn hơn mọi người mà con muốn hơn cả phụ thân mình nữa.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Kẻ kiêu ngạo quá quả thực khó lòng tránh khỏi làm nên những việc ngu xuẩn.

Hoa Mãn Lâu nói:

-Cũng vì y kiêu ngạo nên không nghĩ tới suy khước trách nhiệm của mình.

Lục Tiểu Phụng trầm mặc hồi lâu bỗng cất tiếng hỏi:

-Nếu huynh đài là tại hạ thì có tha y không ?

Hoa Mãn Lâu đáp:

-Nhưng tiểu đệ không phải là công tử.

Lục Tiểu Phụng buông tiếng thở dài nói:

-May mà huynh đài không phải là tại hạ, cũng may mà tại hạ không phải là huynh đài ...

Hoa Mãn Lâu không nói nữa vì lúc này gã đã nghe tiếng kẹt cửa.

Cánh cửa lớn và cổ kính ở chùa Thanh Phong vừa hé mở, một tên đạo đồng mặc áo vàng tay cầm đèn lồng đi ra. một người theo sau gã không phải Hoắc Thiên Thanh mà là đạo nhân mặc hoàng bào.

Đạo nhân này mặc áo bào tay rộng, tóc mai đã đốm bạc. Mặt lão gầy nhom mà thanh nhã, lộ vẻ rất nghiêm trang. Chân lão tuy bước lẹ nhưng xem ra không có dáng người luyện võ.

Lão đảo mắt nhìn quanh bốn mặt rồi đi thẳng về phía Lục Tiểu Phụng, cất tiếng hỏi ngay:

-Thí chủ phải chăng là Lục Tiểu Phụng công tử ?

Lục Tiểu Phụng gật đầu hỏi lại:

-Đạo trưởng là ...

Đạo nhân ngắt lời:

-Bần đạo là Thanh Phong và cũng là trụ trì tại ngôi chùa nhỏ bé này.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Phải chăng đạo trưởng là bạn hữu của Hoắc Thiên Thanh ?

Thanh Phong đạo nhân đáp:

-Hoắc thí chủ là kỳ hữu của bần đạo. Hàng tháng y vẫn tới đàn bàn hoàn mấy bữa.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Hiện giờ y có ở đây không ?

Đột nhiên nét mặt Thanh Phong lộ vẻ rất lý quái, lão đáp:

-Bần đạo ra đây chính là để dẫn thí chủ vào coi y.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Y ở đâu ?

Thanh Phong thùng thảng đáp:

-Y ở trong văn phòng của bần đạo chờ thí chủ đã lâu rồi.

Trong tiểu viện u nhã mà tịch mịch. Cửa sổ hé mở, gió thổi vào làm cho khói hương tan ra bốn mặt.

Lục Tiểu Phụng xuyên qua tòa tiểu viện chờ Thanh Phong mở cửa rồi liền ngó thấy Hoắc Thiên Thanh. Nhưng Hoắc Thiên Thanh vĩnh viễn không ngó thấy chàng nữa.

Hoắc Thiên Thanh nằm chết trên giường mây trong phòng Thanh Phong đạo nhân.

Trên chiếc kỷ thấp ở đầu giường đặt một cái chén bằng bích ngọc chạm rồng. Trong chén còn một chút rượu.

Rượu độc.

Hoắc Thiên Thanh sắc mặt xám xịt. Khoé mắt và mũi miệng loáng thoáng còn vết máu chưa sạch.

Lục Tiểu Phụng nhìn y, trái tim chìm hẳn xuống.

Thanh Phong đạo nhân vẻ mặt thảm đạm, cất tiếng buồn rầu:

-Lúc tới bàn đạo đã tưởng y đến để đánh nốt cuộc tàn kỳ hôm qua con bỏ dở và chờ xem y có nước nào hay gỡ được chăng ? Không ngờ, y lại bảo bữa nay chẳng còn lòng dạ nào để đánh cờ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Y chỉ muốn uống rượu thôi ư ?

Thanh Phong gật đầu đáp:

-Lúc đó bàn đạo mới ngó thấy vẻ mặt y có điều khác lạ, tựa hồ tâm sự trùng trùng. Y lại không ngớt thở ngắn thở dài, miệng lẩm nhẩm tự nói để mình nghe.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Y nói những gì ?

Thanh Phong đáp:

-Dường như y nói cõi người trăm năm ngắn ngủn, chớp mắt đã qua. Y con nói những gì trên đời đã có Hoắc Thiên Thanh sao còn sinh ra Lục Tiểu Phụng ?

Lục Tiểu Phụng gương cười, chàng không nhin được hỏi:

-Phải chăng rượu này do đạo trưởng chuẩn bị cho y ?

Thanh Phong đáp:

-Rượu thì ở đây có sẵn, nhưng chung do y đem tới. Bản tính y rất thanh khiết, chưa từng dùng tới vật dụng của người khác.

Lục Tiểu Phụng cầm chiếc chung đưa lên mũi ngửi rồi nói:

-Chất độc quả nhiên ở cái chung này.

Thanh Phong nói:

-Mấy lần y nâng chung rượu lên lại đặt xuống như những khi gặp phải nước cờ khó khăn. Y cầm chung không vững, bàn đạo đang kinh ngạc thì đột nhiên y ngửa mặt lên trời cười rộ ba tiếng rồi uống cạn chung rượu.

Đạo nhân nét mặt đầy lo âu, chấp hai tay lại buồn rầu nói:

-Thật bàn đạo không ngờ y còn tuổi trẻ đã khám phá thế tình muốn trở về đạo sớm cho sớm.

Tiếng lão nói mỗi lúc một nhỏ, cặp mắt tựa hồ sắp rơi lệ.

Lục Tiểu Phụng trầm lặng, dường như tâm sự nặng nề. Hồi lâu chàng mới thở dài hỏi:

-Y không nhắc tới người nào khác nữa ư ?

Thanh Phong đáp:

-Không.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Cũng không nói đến danh tự Chu Đình ư ?

Thanh Phong đáp:

-Không !

Lục Tiểu Phụng cảm thấy trái tim càng nặng hơn.

Bên vãn sàng còn bày một cuộc tàn kỳ. Thanh Phong đạo nhân lẩm bẩm đọc câu:

“Thế sự vô thường như bạch vân thương cầu. Ai ngồi cuộc tàn kỳ còn đây mà bạn đã ra người thiên cổ ?”

Lục Tiểu Phụng ngó vào bàn cờ một lúc rồi hỏi:

-Phải chăng y giữ bên quân đen ?

Thanh Phong đáp:

-Bên đạo nhường y đi trước một bước.

Lục Tiểu Phụng trầm tư một lúc rồi cầm quân cờ đen lên từ từ đặt xuống nói:

-Tại hạ đánh thay y cuộc cờ này.

Thanh Phong bật tiếng cười thê lương đáp:

-Nếu y đi nước đó thì bên đen không thua nữa.

-----oOo-----